

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **K. a. s.**, zastoupeného JUDr. Jaroslavem Polanským, advokátem se sídlem Praha 5 - Smíchov, Elišky Peškové 15, proti žalovanému: **Celní ředitelství Praha**, se sídlem Praha 1, Washingtonova 11, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2006, č. j. 9 Ca 143/2005 - 42,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci náklady řízení o kasační stížnosti ve výši 2856 Kč k rukám jeho zástupce, advokáta JUDr. Jaroslava Polanského, do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalovaný jako stěžovatel domáhá zrušení shora označeného rozsudku městského soudu, kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 25. 2. 2005, zn. 13480/04-21-31 a věc mu vrácena k dalšímu řízení. Žalovanému bylo také uloženo zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 4 558,50 Kč. Uvedeným rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Celního úřadu Beroun ze dne 15. 4. 2004, č. j. R/400031/2004 (pozn. soudu: ve výroku stěžovatelova rozhodnutí je nesprávně uvedeno č. j. R/000031/2004), kterým byl žalobce vyzván k zaplacení částky 243 643,74 Kč z titulu ručení podle § 260l zákona ČNR č. 13/1993 Sb., celní zákon, a § 32 odst. 1 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků.

Stěžovatel se domnívá, že názor, podle něhož městský soud dovozuje povinnost plnění toho, kdo převzal globální celní záruku toliko do limitu nejvyšší částky uvedené v záruční

listině za souhrn dluhů dlužníka, se opírá o účelovou interpretaci § 256 a § 257 celního zákona. Stěžovatel ze stejných ustanovení dovozuje dopad globální záruky na každý celní dluh, pro který byl tento způsob zajištění celním úřadem akceptován a který vznikl nebo by mohl vzniknout v budoucnu z jedné nebo několika operací, přičemž s poukazem na § 121 odst. 1 celního zákona lze citovanou operací rozumět přijetí celního prohlášení s návrhem na propuštění zboží do volného oběhu, případně podle § 121 odst. 2 téhož zákona podání celního prohlášení a návrhu na propuštění zboží do celních režimů vyjmenovaných v § 133 celního zákona. Jako jednu operaci odvolací orgán chápe například propuštění zboží do volného oběhu, zatímco příklad pro více operací shledává v okolnostech, kdy deklarant navrhne zboží nejdříve do režimu uskladňování v celním skladu a následně do režimu volný oběh. V obou variantách však přichází v úvahu vznik celního dluhu pouze jednou. Zásadu jednoznačného určení výše závazku ručitele akcentovanou městským soudem stěžovatel na rozdíl od něj vztahuje k vzniklému celnímu dluhu, případně k celnímu dluhu, jenž by mohl v souvislosti s dovozní operací vzniknout. Stěžovatel zdůraznil, že nelze mít pochybnosti o tom, že v jednotlivých dovozních případech vztahujících se ke konkrétnímu celnímu dluhu nelze spravedlivě po ručiteli požadovat zaručení vyšší částky, než je uvedena jako nejvyšší částka v záruční listině. Pokud však součet takto individuálně vzniklých celních dluhů přesáhne nejvyšší částku uvedenou v záruční listině, je nutno konstatovat, že právní úprava takovou shodu okolností explicitně neřeší, a to zcela zřejmě z toho důvodu, že vzhledem ke smyslu této úpravy nepřichází v souvislosti s globálním zajišťováním celního dluhu vůbec v úvahu.

Uplatnění poslední věty § 257 celního zákona výslovně zmiňující globální zajištění, lze dle názoru stěžovatele interpretovat pouze v těch případech, kdy jde například o zajištění celního dluhu vzniklého v souvislosti s propuštěním zboží do režimu dočasněho použití s částečným osvobozením od cla, tj. za okolností, kdy celní dluh pravidelně měsíčně roste o stanovenou procentní míru. Tvrzením soudu nesvědčí ani znění § 257 odst. 1 písm. b) celního zákona, které upravuje stanovení výše zajištěného celního dluhu a které používá jak pojem celní dluh, tak pojem celní dluhy, neboť upravuje výši zajištění v případech individuálního zajištění celního dluhu a současně v případech globálního či paušálního celního dluhu, u nichž po dobu zajištění zpravidla dochází k zajištění řady celních dluhů. Stěžovatel dále konstatoval, že zákonná úprava svědčí záměru zákonodárce vztáhnout institut globálního celního zajištění vždy k individuálně určenému celnímu dluhu, vzniklému za podmínek předvídaných celním zákonem a v logických souvislostech s odkazem na znění záruční listiny, kterou se ručitel zavazuje k zajištění jednotlivého celního dluhu nejvyšší částkou uvedenou v záruční listině. V případě konkrétního ručitele může v krátké době součet zajišťovaných celních dluhů přesáhnout nejvyšší zaručenou částku uvedenou v záruční listině, což však automaticky neznamená, že ručitel bude muset zmíněné zajištěné dluhy splnit, neboť jeho povinnost nastupuje teprve tehdy, není-li celní dluh řádně splněn dlužníkem. Stěžovatel zdůraznil, že nebylo možno požadovat po celních orgánech vědomost o konkrétní výši plnění ručitele, zejména zda nejvyšší zaručená částka byla již vyčerpána či nikoliv. Tvrzení soudu, že ručitel v systému globální záruky přebírá plnění do výše nejvyšší částky uvedené v záruční listině a že jeho ručení je takto limitováno ke všem celním dluhům téhož dlužníka, je v uvedených souvislostech neprůchodné, protože celní orgány by v takovém systému nemohly vědět a ani jinak ověřit, zda vznikající celní dluh je ještě krytý existující zárukou, nebo nikoliv. Soud podle stěžovatele musí odlišit akceptaci ručitele pro ručení v systému globální záruky, které má formu písemného povolení, v tomto případě rozhodnutí, od přijetí zajištění při konkrétním propouštění zboží do navrženého režimu, kdy je posuzován jednotlivý případ, na který se vztahuje, a kdy jsou kontrolovány podmínky vztahující se ke konkrétnímu celnímu režimu včetně podmínky zajištění celního dluhu.

Oba případy jsou i formálně rozlišeny tím, že v prvním případě je vydáváno rozhodnutí o přijetí poskytnuté záruky a v druhém případě předkládá uživatel záruky osvědčení o záruce, kterých je možno vydat více podle požadavku uživatele záruky. Z toho plyne, že předpisy předpokládají, že globální záruka bude používána i souběžně, např. ve stejnou hodinu na více celních úřadech. Vzhledem k tomu by celní orgány prakticky nikdy neměly jistotu, zda celní dluh je v konkrétním případě skutečně zajištěn do výše uvedené v záruční listině. Právní důsledek zmíněné nejistoty by se promítl do nemožnosti propuštění zboží do navrženého režimu a zajištění celního dluhu globální zárukou by pak ztratilo svůj smysl. Jestliže soud uvádí, že výklad provedený celními orgány by vedl k situaci, že celková výše ručení požadovaná na ručiteli by nebyla určitá a závazek takto sjednaný by byl absolutně neplatný pro neurčitost, stěžovatel konstatuje, že se vždy jedná o závazek určitý – pro jednotlivé případy. Závěrem dodává, že obdobná námitka byla uplatněna u Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku v rozhodnutích pod č. 55631/00 a 55728/00 na jejichž obsah odkázal. Podle stěžovatele pak předvídatelnost závazku ručení podle ručící listiny uvedené v Příloze č. 25 vyhlášky č. 92/1988 Sb. (pozn. soudu: správně má být vyhlášky č. 92/1993 Sb.), nelze zpochybňovat dovoláním se na nejednoznačnost předpisu. Možnost dvojího výkladu předpisu sama o sobě nezpůsobuje jeho nepředvídatelnost. Celní orgány od počátku ve své většině podávaly výklad globálního ručení jako ručení za každý jednotlivý dluh až do výše uvedené v záruční listině a banka se mohla kdykoliv informovat o obsahu závazku uvedeného ve vzoru podle přílohy č. 25 výše zmíněné vyhlášky. Stěžovatel také upozornil na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2005, č. j. 5 Afs 206/2004 - 71. Ze všech těchto důvodů stěžovatel navrhl rozsudek městského soudu zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení.

Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti především uvedl, že se zcela ztotožňuje se závěrem obsaženým v rozsudku městského soudu a kasační stížnost navrhuje zamítnout. Zdůraznil, že z pojmu globálního zajištění vyplývá, že se vztahuje na více možných dluhů dlužníka, k zajištění jehož dluhů je celní záruka vystavena, avšak s tím, že souhrn dílčích dluhů je omezen nejvyšší částkou, po kterou se ručení poskytuje a která je uvedena v záruční listině. Žalobce dále konstatoval, že výklad stěžovatele by vedl k absurdním dopadům i z toho důvodu, že žalobce, jako banka, má povinnost vytvářet rezervy a opravné položky pro případ, že by musel z titulu ručení plnit. Při použití výkladu provedeném stěžovatelem by toto nebylo možné, protože by nešlo stanovit celkovou možnou částku. Žalobce připomněl, že se v předmětné věci jedná o výklad veřejnoprávní normy, která má být v případě nejasností vykládána ve prospěch subjektu soukromého práva a ne naopak (v této souvislosti odkázal na rozhodnutí městského soudu ze dne 26. 10. 1999, sp. zn. 38 Ca 87/99). Stěžovatel pak podle žalobce provedl nepřipustný rozšiřující výklad dokonce bez opory v zákoně a v rozporu se zněním záruční listiny vystavené účastníkem řízení. Žalobce nesouhlasí ani s tvrzením stěžovatele, že po něm není možno požadovat vědomost o tom, zda byla celní záruka již vyčerpána či nikoliv, neboť logistické obtíže státní správy nelze přesouvat na osoby soukromého práva. Za lichou považuje i námitku stěžovatele, že měl znát koherentní výklad celních orgánů, když je zřejmé, že tato problematika byla řešena českými soudy po dlouhou dobu nejednotně. Pokud stěžovatel poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2005, č. j. 5 Afs 206/2004-71, navrhuje žalobce, aby Nejvyšší správní soud postupoval podle § 17 s. ř. s. Postup podle tohoto ustanovení bude nezbytný rovněž s ohledem na to, že ve skutkově a právně více než obdobných věcech je vedeno několik desítek řízení a ve všech těchto řízeních vedených u městského soudu byl stěžovatel neúspěšný a městský soud dal za pravdu žalobci, avšak 7. senát Nejvyššího správního soudu v několika věcech rozhodnutí městského soudu zrušil. Žalobce také upozornil na možnost použití § 18 či § 19

s. ř. s., s ohledem na rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 7. 12. 2005, sp. zn. 6 As 30/2005, které je přes určité rozdíly ve skutkovém stavu na danou věc aplikovatelné a je se závěry uvedenými v rozhodnutích 7. senátu v nesouladu. Rovněž poukazuje na rozhodnutí správních soudů z doby před zřízením Nejvyššího správního soudu (např. rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 26. 10. 1999, sp. zn. 38 Ca 87/99) a náleží Ústavního soudu ze dne 23. 2. 2006, sp. zn. III. ÚS 208/05, která rovněž nasvědčují žalobcovu výkladu. Upozorňuje také na to, že závěr stěžovatele vychází jednostranně z pozic fiskální politiky státu a ignoruje princip právní jistoty. Také uvádí, že Česká národní banka v reakci na vyhlášku č. 135/1998 Sb. zakázala peněžním ústavům globální celní záruky poskytovat. Neudržitelnost výkladu zaujatého stěžovatelem a potvrzeného 7. senátem Nejvyššího správního soudu závěrem žalobce demonstruje na modelovém příkladě.

Podáním ze dne 22. 2. 2007 požadoval žalobce náhradu nákladů řízení za čtyři úkony právní služby (příprava a převzetí věci a tři písemná podání, přičemž jedno již za účinnosti vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění od 1. 9. 2006) spolu s paušální náhradou a DPH, celkem tedy 6694 Kč.

Dalším přípisem z téhož dne žalobce zdejšímu soudu sdělil, že Ústavní soud si v související věci vyžádal stanovisko České národní banky a Národního výboru Mezinárodní obchodní komory v České republice. Z těchto stanovisek, která doložil, podle něj vyplývá nejednotnost při posuzování a výkladu záručních listin podle celních předpisů a které podle něj podporují jeho názor. Podání shodného obsahu pak adresoval zdejšímu soudu i přípisem ze dne 26. 2. 2007.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. („nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení“), neboť nesouhlasí s právním posouzením otázky interpretace zákonné úpravy institutu globální celní záruky.

Ze správního a soudního spisu zjistil Nejvyšší správní soud následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti: Rozhodnutím ze dne 15. 4. 2004, č. j. R/400031/2004, Celní úřad Beroun rozhodl o povinnosti ručitele k plnění za dlužníka, kterým uložil žalobci povinnost podle § 260l celního zákona uhradit pohledávku ve výši 243 643,74 Kč, a to na základě záruční listiny, přijaté rozhodnutím č. 044 Celního úřadu Beroun pod č. j. PR-243/96-044 ze dne 10. 4. 1996, kterou se zavázal ve smyslu § 260 odst. 1 celního zákona splnit zaručenou výši pohledávky (až do částky 300 000 Kč) společně a nerozdílně s dlužníkem T., spol. s r. o., kterou tento ve stanovené lhůtě splatnosti neuhradil. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které stěžovatel žalobou napadeným rozhodnutím zamítl. Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že Celní úřad Beroun na základě výše zmíněné záruční listiny vydal celkem 55 rozhodnutí, kterými uložil žalobci povinnost zaplatit částku v celkovém souhrnu přesahující 12 000 000 Kč. Žalobce stěžovatelovo rozhodnutí o odvolání napadl žalobou, které městský soud vyhověl a rozhodnutí stěžovatele ze dne 25. 2. 2005, zn. 13480/04-21-31 zrušil.

V odůvodnění svého rozsudku pak městský soud především uvedl, že spornou právní otázkou mezi účastníky je, zda omezení ručení do maximální výše uvedené v záruční listině se vztahuje na všechny celní dluhy téhož dlužníka, které vzniknou po dobu trvání globálního

zajištění, či zda se vztahuje na každý jednotlivý celní dluh s tím, že celková zaručená částka za všechny celní dluhy není omezena (není v celkové výši určena). Městský soud se přiklonil k výkladu, že zárukou jsou zajišťovány do budoucna všechny celní dluhy téhož dlužníka, které vzniknou po dobu trvání globálního zajištění a které se sčítají. Konstatoval, že globální zajištění celního dluhu je institutem veřejného práva, a tudíž není možné přistoupit k rozšiřujícímu výkladu předmětných právních předpisů. Povinností celních orgánů je určit výši konkrétního zajištění i v případě, že přesná výše celního dluhu není známa, musí však jimi být odhadnuta nejvýše možná výše příslušného celního dluhu nebo dluhů, které vznikly nebo by mohly vzniknout. Městský soud dále uvedl, že mezi ručitelem a celním orgánem musí být postavena najisto mj. zaručená výše celního dluhu, tedy konkrétní částka, ke které se při učinění právního úkonu vztahovala ručitelova vůle. Ze záruční listiny jednoznačně vyplývá, že závazek žalobce činí maximálně částku 300 000 Kč. Výklad stěžovatele by podle městského soudu znamenal, že celková výše poskytovaného ručení není určitá, a závazek takto sjednaný by byl absolutně neplatný pro neurčitost a v rozporu s institutem ručení vůbec.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené rozhodnutí městského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle § 256 celního zákona (ve znění do účinnosti zák. č. 113/1997 Sb., tj. do 30. 6. 1997) na žádost dlužníka povolí celní orgány globální zajištění celního dluhu, který vznikl, nebo by mohl vzniknout z jedné nebo několika operací. Podle § 257 odst. 1 celního zákona, stanoví-li celní předpisy povinné zajištění celního dluhu, určí celní orgány toto zajištění ve výši, kterou je přesná výše příslušného celního dluhu nebo dluhů, jestliže je možno tuto výši bezpečně určit v době, kdy je zajištění požadováno, nebo celními orgány odhadnutá nejvýše možná výše příslušného celního dluhu nebo dluhů, které vznikly nebo by mohly vzniknout, v ostatních případech.

Spornou výkladovou otázkou v dané věci je, zda maximální částka uvedená v záruční listině znamená konečnou výši ručení, nebo zda celková částka za všechny celní dluhy tohoto dlužníka není omezena a v záruční listině uvedená výše se vztahuje pouze na jednotlivý celní dluh.

Kasační stížností nastolenou právní otázkou se již Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 23. 9. 2005, č. j. 5 Afs 206/2004-71 (publikováno pod č. 917/2006 Sb. NSS), kdy dospěl k názoru, že v případě globálního zajištění celního dluhu, který vznikl nebo by mohl vzniknout z jedné nebo několika operací, jde o zajištění každého celního dluhu v době trvání záruky až do výše částky uvedené v záruce. Tento svůj právní názor je však Nejvyšší správní soud nucen revidovat, a to z následujících důvodů:

Nejvyšší správní soud považuje za nezbytné v projednávané věci uvést, že podstata právního názoru, obsaženého ve výše uvedeném rozsudku zdejšího soudu, byla zásadním způsobem zpochybněna nálezem Ústavního soudu ze dne 13. 9. 2007, sp.zn. I. ÚS 643/06. Situaci nesouladu mezi právním názorem vyjádřeným v nález Ústavního soudu a rozsudku Nejvyššího správního soudu se zdejší soud zabýval např. již v rozhodnutí ze dne 14. 9. 2005, č. j. 2 Afs 180/2004-44 (dostupné na www.nssoud.cz) a dospěl k závěru, že správní soudy (včetně Nejvyššího správního soudu) jsou povinny ve své další rozhodovací činnosti respektovat právní názor Ústavního soudu ČR, byť zmiňované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (č. j. 5 Afs 206/2004-71) nebude nahrazeno žádným rozhodnutím rozšířeného senátu. Konstatoval přitom, že setrvalou a vnitřně nerozpornou judikaturu Ústavního soudu nelze vnímat jako naroveň postavenou právním předpisům (zákonům),

nýbrž jako závazná interpretační vodítka při rozhodování ve skutkově a právně obdobných věcech, od nichž je sice možný odklon, to však pouze ve výjimečných a racionálně odůvodněných případech.

Ústavní soud v nálezu sp. zn. I. ÚS 643/06 především připomněl, že ručení bank za celní dluh je tradičním veřejnoprávním institutem. Konstatoval, že spolupracuje-li osoba s orgánem veřejné moci při tvorbě správního aktu, nelze od ní očekávat vyšší stupeň obezřetnosti než od orgánu veřejné moci samotné. Pochybí-li soukromá osoba při této činnosti neúmyslně anebo není-li prokázáno zanedbání její pečlivosti, má být věc posouzena tak, jakoby pochybil orgán veřejné moci sám. S odkazem na svou setrvalou judikaturu rovněž konstatoval, že při ukládání a vymáhání daní dle zákona (čl. 11 odst. 5 Listiny), tedy při de facto odnětí části nabytého vlastnictví, jsou orgány veřejné moci povinny ve smyslu čl. 4 odst. 4 Listiny šetřit podstatu a smysl základních práv a svobod - tedy v případě pochybností postupovat mírněji (*in dubio mitius*). Ústavní soud zdůraznil, že předmětná právní úprava byla zcela nepřehledná, což mělo, s ohledem na vztah kvality zákona představujícího zásah do vlastnictví k jeho výkladu, nutit orgány veřejné moci k výkladové umírněnosti, která by více šetřila základní právo žalobce. Zákon a prováděcí vyhláška byly před datem 1. 7. 1998 podle tohoto nálezu nejasné. Ústavní soud konkrétně uvedl, že: *„Pro posouzení věci je důležité důsledně rozlišovat jednotlivé časové úseky, vymezené platností té které právní úpravy globálního zajištění celního dluhu (viz bod 55 a násl.). Stěžovatelka nepochybně musela počítat s možností opakovaného plnění teprve až po přijetí vyhlášky č. 135/1998 Sb. Ani novela celního zákona č. 113/1997 Sb. totiž jasně vodítka nedala. Rozlišování mezi užíváním gramatických tvarů dluh a dluhy takovým vodítkem není, již jen proto, že samy celní úřady používají slovo dluh pro označení souhrnu celních dluhů (srov. např. výše body 18 a 36), resp. tvar „dluh“ v praxi slouží k označení celé skupiny pohledávek (tzv. synekdocha, užívající logiku pars pro toto). Ministerstvo financí ČR uvedlo do právního řádu pojmy globální, paušální a individuální záruka (s účinností od 15. 1. 1996), na základě celního zákona, který (bez dalšího) zmiňoval možnost globálního zajištění celního dluhu (§ 256) a (pouze) umožňoval upravit prováděcí vyhláškou podmínky paušálního zajištění (§ 257 odst. 3). Chtělo-li ministerstvo měnit dosavadní stav (a praxi), mělo povinnost zřetelně tento záměr promítnout do textu vyhlášky.“* V souzené věci se pak jedná o záruční listinu ze stejného období, jaké bylo předmětem rozhodování Ústavního soudu.

Ústavní soud tedy došel k názoru, že výklad uplatněný stěžovatelem: *„zasáhl do stěžovatelčina (pozn. soudu žalobcova) práva vlastnit majetek (čl. 11 odst. 1 Listiny), neboť byla nucena zaplatit z titulu ručení více, než mohla v době vystavení záruky s ohledem na znění tehdy platných právních předpisů a tehdejší praxi důvodně očekávat. Snaha státu maximalizovat fiskální výnosy je legitimní a ústavním pořádkem aprobovaná, avšak musí respektovat předem jasně daný zákonný rámec, jinak dochází k ústavně neaprobovatelnému zásahu do vlastnického práva v rozporu s čl. 11 odst. 5 Listiny. Veřejná moc nemůže využívat nejasnost právní úpravy, kterou sama vyvolala.“*

Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že napadené rozhodnutí městského soudu odpovídá závěrům Ústavního soudu ČR, jímž jsou konkrétně vyvráceny vznesené kasační námitky.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Naopak žalobce měl ve věci úspěch, má proto podle § 60 s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem. Ze soudního spisu vyplývá, že žalobce je zastoupen advokátem a podal vyjádření ke kasační stížnosti (to, že bylo podáno v několika dokumentech, nemění nic na skutečnosti, že se jedná o jeden úkon právní služby). Soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení, která spočívá v odměně za jeden úkon právní služby v částce 2100 Kč (neboť poslední doplnění vyjádření bylo žalobcem podáno až po účinnosti vyhlášky č. 276/2006 Sb., která novelizovala vyhlášku č. 177/1996 Sb. a teprve toto poslední doplnění je třeba považovat za dokončení úkonu právní služby) [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů] a v náhradě hotových výdajů v částce 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky). Protože zvolený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen daň), zvyšuje se tento nárok o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o dani z přidané hodnoty). Částka daně, vypočtená podle ustanovení § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona o dani z přidané hodnoty, činí 456 Kč. Celkem je tedy žalovaný povinen uhradit žalobci 2856 Kč.

Pokud jde o žalobcem požadovaný úkon spočívající v přípravě a převzetí věci, tak ten zdejší soud nepřiznal s ohledem na to, že advokát JUDr. Petr Hromek, který žalobce zastupoval převážnou část řízení o kasační stížnosti a většinu vyjádření také sepsal, zastupoval stěžovatele i v řízení o žalobě a s věcí byl tak obeznámen. Došlo-li pak během řízení o kasační stížnosti ke změně žalobcova zástupce, jednalo se o advokáta ze shodné advokátní kanceláře, jako byl předchozí zástupce a v takovém případě nelze bez znalosti konkrétních důvodů změny zástupce a jejich zvážení soudem náhradu za tento úkon právní služby přiznat. V daném případě navíc žalobce žádal o náhradu za tento úkon ve vztahu k původnímu zástupci, neboť účtoval podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném do 30. 8. 2006, a plná moc novému zástupci je datována 20. 10. 2006.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. října 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu